

A vers előbb-utóbb megszületik

Varga Melinda költő, József Attila- és Kinde Annamária-díjas, Térey János alkotói ösztöndíjas szerző, az *Irodalmi Jelen* kulturális folyóirat szerkesztője volt lapunk vendége április utolsó hétvégén. A Gheorghe Șincai Bihar Megyei Könyvtárban találkozott az olvasókkal, s beavatta a hallgatóságot egyebek mellett a költői alkotása folyamatába.

Tizenkét kagyló és *A Pacsirta és a Sas utca sarkán* című köteteit hozta bemutatni Váradra Varga Melinda. A megyei könyvtár aulájában megtartott közönségtalálkozón a vendéget Fried Noémi Lujza szerkesztő faggatta, miután röviden bemutatta a *Várad* aktuális számát. A beszélgetés során többször is elhangzott, hogy Varga Melinda mindig örömmel jön a bihari megyeszékhelyre, az itteni irodalmárokhoz a munkakapcsolaton rég túlmutató, baráti szálak fűzik, s ma is sokat köszönhet

Varga Melinda költő, szerkesztő, mentor

egykori mentorának, barátjának, Kinde Annamáriának.

A két bemutatott kötet egynek indult, árulta el Varga Melinda, ám végül külön kíváncsítottak a versek. A *Tizenkét kagyló* verseit az állatövi jegyek és a mitológia ihlette, s egy hét alatt írta meg a tizenkét nőtypust bemutató költeményt. Ezek mindegyikéhez Szekáry Zsuzsan-

(folytatás a következő oldalon)

Két verskötettel ismerkedhettek meg az érdeklődők

A vers előbb-utóbb megszületik

(folytatás az előző oldalról)

na készített illusztrációt, s tavaly decemberben hagyta el a nyomdát az igényes kivitelezésű kötet. A költő szerint a mitológiai alakokra, jellemekre, történetekre „rá tudjuk fűzni egész világunkat, a kapcsolatokat, személyiségeket”. Ezt a felolvasott versek is példázták. A bemutatott versesköteteket egyébként az olvasnimenno.hu oldalon lehet megrendelni.

A *Pacsirta és a Sas utca sarkán* című kötet 2020 decemberében jelent meg, anyagát a 2017-es *Sem a férjiban, sem a tájban* című kötet után válogatta össze. A címbeli két madár – azonfelül, hogy ő épp a Pacsirta utcától nem messze, a Sas utcán lakik – a nő és a férfi szimbóluma, a legősibb költészeti téma, a szerelem jelenik meg változatos nézőpontokból a lapokon. Varga Melinda szerint ez az érzés hasonló a vallási érzületekhez, ezért az elmúláshoz kapcsolódó költeményeket is melléjük szerkesztett. S mivel test nélkül nincs lélek, a testi, érzéki témákat is versbe foglalta.

Az alkotást a következőképpen összegezte: „A tudat alatt mozgolódó emlékekből lesz gondolat, verskép, dallam.” Azt is vallja: „A költőt nem lehet elhallgattatni, a vers előbb-utóbb megszületik.” Sajtóban dolgozva megtapasztalta, napilaposként nem maradt fizikai energiája a versírásra, a szerkesztés azonban más, nem rutinszerű, hanem változatos munka, bár itt sokféle egóval kell megbirkóznia. Szerkesztőként és mentorként is alkalma van a fiatal alkotók munkáját figyelni, derült ki a beszélgetés során. Tanul is tőlük, frissen tart-

ják szellemileg, éppen, mert másként szemlélik a világot, mint a rendszerváltást megért generációk. Szabadabban állnak a környezetükhöz, mozgékonyabbak, könnyebben hagyják el szülőhelyüket, de identitáskeresésben nagyobb gondokkal küzdenek, mint az idősebbek – osztotta meg tapasztalatait Varga Melinda. Úgy látja, alkotókként nincs közösen jellemző témájuk, mint például a Forrás-nemzedéknek, inkább különutasok. Hogy is lehetne tanítani a versírást? – tette fel magának mentorként is a kérdést. A technikai tudnivalókon kívül tehát a fiatalok figyelmét inkább olyan költőkre irányítja, akik nem férnek bele az egyetemi tantervbe. Érdekességként megjegyezte még, hogy a „digitális generáció” tagjai nagyobbra értékelik a közlést a nyomtatott lapokban, a kötetekben.

A digitális, a közösségi médiában való jelenlét egyébként Varga Melinda szerint elviszi az olvasót az irodalmi lapokhoz; de ebben a térben egyfajta olvasót lehet elérni. Van azonban befogadókészség a klasszikus, papíron olvasóknál is, hozzájuk is el kell jutni személyesen, el kell vinni a lapot és a jó irodalmat, a kortársat is – vallja.

Szóba került még a kétlakisága – Kolozsváron él, és Budapesten is dolgozik – és az ebből adódó tapasztalatai. Különbséget leginkább a nyelvhasználatban és a humorban érzelt. A magyar fővárosban óvatosabban kell viccelni. Mint mondta, székelyföldi születésű, de Kolozsvárra kerülve azonnal érezte, ez neki való város. Könnyen befogadták őt, a különböző világnézetűek is szót értenek, s azt is megtapasztalta, hogy a magyar és a román kulturális közeg között sok a kapcsolódási pont, nagyobb az átjárás. Ez például közös irodalmi estek formájában mutatkozik meg, a szerzők fordítják egymást. Varga Melinda is tervezi, hogy verseit román–magyar kétnyelvű kötetben adja ki; nem maga fordít, ezt tapasztaltabbnak engedi át. Egyébként németre lefordított verseit is ki fogják adni.

Fiatal kora ellenére Varga Melinda úgy érzi, szinte mindent versbe foglalt már, amit el akart mondani a világról, ezért más műfaj felé kellene fordulnia. El is kezdett írni egy mesekönyvet, ennek a történetnek is van egy mitológiai szála. Erről azonban bővebben egy következő váradi találkozón tudhatunk meg.

Máté Zsófia

Lapunk vendégével
Fried Noémi
Lujza szerkesztő
beszélgetett

Fotó: Alin Maghiar (Gh. Șincai Bihor Megyei Könyvtár)